



ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑΒΑΣ-ΓΙΑΒΑΣ

Ο γάλλος δημοσιογράφος Γιούλιος Ζανέν τον οποίο κάποιος δημοσιογραφική αποστολή είχε περάσει στην πρωτεύουσα της Αγγλίας, διάβαζε ένα βράδυ την εφημερίδα του, ξεπλωμένος σε μία αναπαυτική πολυθρόνα ενός απ' τα καλύτερα καφενεία του Λονδίνου.

Αξαφνα, ο υιός της γραιιάς Άλβιόνος φώναξε τόν γκαρσόνι και τόν ρώτησε :

— Δέ μου λές, πώς λέγεται εκείνος ο κύριος που καννίζει ένα ποτό και διάβαζει την εφημερίδα του δίπλα στη θερμάστρα ;

— Δέν τόν ξέρω δυστυχώς, άποκρίθηκε τόν γκαρσόνι.

Ο άγγλος σημάχθηκε τότε και τράβηξε στην ταμιά.

— Μπορείτε σάς παρακαλώ δεσποινίς τή ρώτηση, νά μου πείτε πώς λέγεται εκείνος ο κύριος που καννίζει ένα ποτό και διάβαζει την εφημερίδα του δίπλα στη θερμάστρα ;

— Δέν είναι τακτικός μας πελάτης, τού άποκρίθηκε ή μίς τού ταμείου. Αλλά μπόλ, μού δέν μπορώ δυστυχώς νά λιανοποιήσω τήν περιέργειά σας.

— Εβόν Οτέλλ ! είπε ο περιεργος άγγλος χωρίς ώστόσο νά δείξη και τόν παραμικρό ίχνος άνομομονησίας. Έν τιαούτη περιπτώσει, μπορείτε νά μου πείτε πού θά βρω τόν διευθυντή τού καφενείου ;

— Παρών κύριε, σάς διαταξίτε σάς, τού είπε ο διευθυντής πού έτυχε νά βρισκεται άπό πίσω του και είχε άκούσει όλη τήν συνδιάλεξη.

— Α ! θαυμάσια ! εξακολούθησε ο άγγλος. Μπορείτε νά μου πείτε πώς λέγεται εκείνος ο κύριος που καννίζει ένα ποτό και διάβαζει την εφημερίδα δίπλα στη θερμάστρα ;

— Πρώτη φορά τόν βλέπω εδω... Τότε ο άγγλος πλησίασε τόν Ζανέν, τόν χαιρέτησε εύγενέστατα και τόν ρώτησε.

— Μπορείτε, σάς παρακαλώ, κύριε, νά μου πείτε τ' όνομά σας ;

— Γιούλιος Ζανέν, τού άποκρίθηκε ο δημοσιογράφος.

— Χαίρω πολύ... Έ, λοιπόν κύριε Ζανέν, ζητούσα τόσην ώρα νά μάθω ποιός είναι νά σας πω πώς ή άδση τής ρεντιγκιόνας σας πήρε φωτιά και καίγεται !...

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΑΣΕΩΣ

Ός τώρα είχαμε γλώσσα τών ματιών, τών δοντιών, τών χειρών, τής μύτης κλπ. μπορούμε δηλαδή νά καταλάβουμε τόν χαρακτήρα ενός άνθρώπου άπ' τά χαρακτηριστικά γναθίσματα που παρουσιάζουν τά διάφορα μέρη τού σώματος του. Τελευταίως όμως κάποιος καλλιηγητής, άπ' τήν Κολωνία ανέκαλυψε πώς μπορεί νά καταλάβη τού χαρακτήρα ενός άνθρώπου και άπ' τήν δρασή του ! Τά συμπέρασματα σά όποια κατάληξε είναι πολύ περιέργα. Κατό τή γνώμη λοιπόν σούτου τού καθηγητού όποιος έχει κανονική δραση και δέ φρονεί γενικά είναι... πεζός και κοινός άνθρωπος ! Ο μύθος είναι άνθρωπος μελετηρός και μορφωμένος . Η υπερβολική μωπία δείχνει άνθρωπο περιωμμένο πνεύματος. Ο προβουβ ή είναι ήλιθιος ή είναι ψυχρός και άδιάφορος προς όλα. «Οποιος είναι άπ' τόν ένα ματι μύθος και άπ' τόν άλλο προεβουβ, έχει προδιαθεση γιά τρέλα... Βάεμμα άπάντως : και άόμοιο δείχνει άνθρωπο μέ άνυπότακτη φαντασία, πού δέν έννοει νά ύποταχθή στους νόμους της πεζής πραγματικότητας.

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΛΙΤΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΝΑ ΜΑΤΙΑ

Τή νύχτα, τά μαλλιά τών γυναικών και τά κλωνάρια τών λιπών γίνονται ένα και δέν ξεχωρίζουν. Έκπερτατούσα στήν άροποταμιά. Άξαφνα άκουσα νά τραγουδούνε τότε μονάχα είδα τής κοπέλλες πού ήσαν εκεί.

Τίς ρώτησα : — Ποιόν τραγουδάτε ; Μου άποκρίθηκαν : — Αδούτους πού περιμένουμεν.

Η μιά τραγουδούσε τόν πατέρα της και ή άλλη τόν άδερφό της. Μά εκείνη πού περιέμεν τόν άρραβωνιαστικό της ήτανε πενύ άνωκόμομη άπό τίς άλλες.

Είγινε πλέξει στεφάνια μέ φύλλα κομμένα άπ' τις φοινικίες και μέ λωπούς βγαμένους άπ' τόν νερό. Ήτανε άκομπίμενες ή μιά στόν όμο τής άλλης και τραγουδούσαν ή μιά κοντά στήν άλλη.

Προχώρησα στήν άρροποταμιά θλιμμένη και όλομόναχη, και κυττάζοντας γύρω είδα πώς μού κρατούσε συντροφιιά τόν φεγγάρι μέ τά γαλανά μάτια πίσω άπό τά δέντρα τά μεγάλα. Μονάχο τόν φεγγάρι. Γιατί ήρώ, άλλοόμοιο δέν έχω άκόρα άρραβωνιαστικό, θεεί μου !...

ΠΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ο Ραμάν, γνωστός γιά τήν τεμπελιά του, είναι βυθισμένος στήν άνάγνωση τής φυσικής ιστορίας.

« Η γκαμψά, διαβάσει, είναι ένα ζωο πού μπορεί νά εργασθή μιά βδομάδα χωρίς νά πιή... »

Κ' ό κ. Ραμάν διακρίνοντας τόν διάβασμά του σκέπτεται ;

« Έγώ θάθελα νάμαι ένα ζωο πού νά πίνει μιά βδομάδα χωρίς νά εργαζεται !... »

« Ένας πλανόδιος μουσικός παίζει φουσαρόμωνα στό δημόσιο θέατρο. »

Ένας άστυφέλακος τόν πλησιάζει :

— Έχετε άδεια ;

— Όχι.

— Τότε σ υ ν ο δ έ ψ τ ε μ ε .

— Εύχαριστώ, τί θά τραγουδήσετε ;

Ο πρόεδρος στόν άλήτη πού καταδικάστηκε σε δύο έτών φυλάκιση :

— Θέλεis νά π ρ ο σ θ έ ρ ε ι ποτε, κατηγορούμενος ;

— Όχι, μάλλον νά ά φ α ι ρ έ σ ω θά ήθελα.

Μεταξύ Παρισινών χρηματιστών :

— Α, φίλε μου, τί τά θέλεις !... Μόνον στό Παρίσι μπορεί νά κερδίσει κανείς περιουσία ! Έμένα πού μέ βλέπετε, κουβαλήθηκα δωδέκαρα πρδ δεκαέντε έτών μέ τριανταδύο φράγκα στή τσέπη !...

— Και τώρα ;...

— Τώρα !... Έχω εξακοσίαν χιλιάδων φράγκων... χρέη !...

— Δέ μου λές, σε παρακαλώ, είναι άλήθεια ότι ο γιατρός Χ... ήρθε μεγάλη προίκα ;...

— Από μιάς άπόψεως, ναί... Η γυναίκα του έχει ένα σωρό πλουσίους συγγενείς... άρρώστους !

Η Καίδη Μίχελμα ήταν μιά άπό τίς πνευματώδστερες αλλά και λεπτότερες συγχρόνως Άγγλίδες άριστοκρατίδες τής περασμένης γενεάς.

Ένα βράδυ βγαίνοντας άπό τόν θέατρο όπου είχε παρακολουθήσει τήν πρεμιέρα ενός νέου έργου συνήνησε κατά τύχη έναν φίλο πού συγγράφει ο όποιος τήν έρώτησε :

— Άρεσε τόν έργο στό κοινό ;

— Τί νά σας πώ... άπήντησε ή Καίδη Μίχελμα. Η γνώμης δισταπται... Άλλο τόν βρίσκουν πολύ κακό, κι' άλλο πάλι βρίσκουν ότι δέν είναι διόλου καλό...

Ήθετε μου, σάς έντενύω ! (Τή γειμίζει μέ φίλιιά τόν χέρι και τόν μπράτσο της πού τόν άφηνει στίς θωπίες του). — Σάς λατρεύω, είμαι τρελλός !. Τέγνη... άκούστε... άπανήστε μου !...

Κα ΣΕΡΙΕ, (άνοίγει επιτέλους τά μάτια μέ ύφο; άνθρώπου πού βγαίνει άπ' όνειρο. Είναι γλωμύ και συκωνημένη). — Αφίστε με, φίλε μου, αφήστε με... ΠΕΤΡΟΣ. — Πώς ; νά σας άφήσω ;

Κα ΣΕΡΙΕ, (γυρομίνη). — Ναί, άλήθεια... είμαι κουρασμένη, άνάθεμα !. Θάθελα νά αναπαυθώ... Κοί έπειτα, βλέπετε, είναι επιτακτική ή ώρα... Τί θά υπέθεταν άν μένικε περισσότερο μ'έξι μου ;... Γενμαίσιω στίς ένιά, τόν ξέρετε !... Αντίο φίλε μου... Αντίο... Και μή μέ ξεχνάτε, έ έ ;... (Τόν σηκώνει άπαλά πρδς τήν πόρτα. Ο Πέτρος, κατάπληκτος βγαίνει χωρίς νά νοιώσει τίποτε άπ' τήν εξαφνική αύτή άλλαγή, ψυθυρίζοντας ;). Μά γιατί άλλαξε έτσι άξαφνα ;

Άφού τής άρσε ή άγαπη ; Άφού τήν έπεισα πούς ό έρωσ είναι όρασις... (Η κυρία Σερίε κάθεται σ' ένα τραπέζιaki μόλις έμεινε μόνη και γράφει).

« Υποκόμητα Παύλον νι... λεωφόρος Έλινάων Πεδλον. Σκίφθηκα... Ναί, ή άγάπη είναι τόν πόν... Μόλις άπορη τόν έννοιασα αυτό θανάδι. Έλάτε... Έλάτε σάς περιμένω άνωκόμομη. ΤΖΕΝΗ »

ΠΕΤΡΟΣ, (βρω στό όνειρο). — Μά γιατί άλλαξε τόσο άξαφνικά ! Τά παραξένη γυναίκα !... Δέν καταλαβαίνω τίποτα !...